

om Sygekasser og Lovforslaget om Forsikring mod Ulykkestilfælde, ligesom det heller ikke er ubekendt, at Regjeringens ogsaa engang tidligere har gjort Forsøg i saa Henseende. Det er ogsaa Regjeringens Hensigt, saasnart det er muligt, at fremkomme med et Forslag om en Alderdomsforsørgelse, et Forslag, som vel kan siges at være ligesaa vigtigt, som de to Lovforslag, der allerede ere foreslagte, og som paa en Maade kan siges at danne Slutstenen paa dem. Muligheden af at faae en saadan social Lovgivning igennem er jo for en meget stor Del afhængig af de finansielle Midler, som man vil være i Stand til at undvære i saa Henseende. Hvad nu det første Lovforslag, Lovforslaget om Sygekasser, angaar, er det i alt Fald min personlige Mening, at forsaavidt de ikke kunne staa ganske paa deres egne Ben, saa er det den naturligeste Ordning, at Kommunen træder til. Dermed vil jeg paa ingen Maade have sagt, at det er principstridigt, at Statskassen giver Bidrag, men jeg maa dog fremdeles staa paa det Standpunkt, som ogsaa er udtrykt i Regjeringens Lovforslag i det andet Thing, at det er naturligt og rimeligt, at det er Kommunerne, der udrede Tilskudet. Jeg skal ikke nærmere udbille hvorfor, det ligger ikke for i Diebliffet, men Tankegangen, der fører til dette Resultat, er tydelig nok. Hvad angaar det andet Forslag om Forsikring i Ulykkestilfælde, da kan man vel sige, at dette maa være ikke Kommunerne og heller ikke Statskassens, men det maa være de Privates Sag at forsikre deres Arbeidere imod Ulykkestilfælde, og Regjeringens Lovforslag gaar ogsaa ud paa at paalægge de Private som Pligt, i alt Fald indenfor bestemte Grændser, at forsikre deres Arbeidere mod Ulykkestilfælde. Dette ordnes af Staten; Staten giver et vist Bidrag til at oprette Anstalten og betaler den, men Meningen er dog den, at vedkommende Arbeidsgiver skulde betale for de hændelige Ulykkestilfælde, som kunde tilstøde deres Arbeidere. Derimod forekommer det mig i alt Fald med Hensyn til det 3die Forslag, der maa komme til, nemlig Forslaget om Alderdomsforsørgelse, at der er det naturligt, at Staten træder til endog med temmelig betydelige Bidrag, selvfølgelig forsaavidt Staten har Naad dertil og kan gjøre det. Det forekommer mig, at medens man vel kan sige, at det unge Menneske og Manden i den kraftige Alder bør kunne sørge for sig selv, og bør i alt Fald kunne bidrage meget betydeligt til sit Underhold, selv om han bliver syg, om der end kan være Grund til, at det Offentlige kommer ham noget til Hjælp i Sygdomstil-

fælde, saa bliver Sagen ganske anderledes, naar man staar overfor det Tidspunkt i hans Liv, at han er udslidt. Har han da virkelig viist gennem sit tidligere Liv, at han har gjort sit Yderste, sit Bedste, for at ernære sig og Sine, saa vil jeg ikke sige Andet, end at det er rimeligt, at man kommer ham i Møde saa meget som muligt fra det Offentliges Side og det paa en saadan Maade, at han ikke dergjennem taber sine Rettigheder som almindelig Borger i Staten. Men naar jeg nu gaar over til det Forslag, der her foreligger, da er den Forordning, der her stilles, en ganske anden og gaar ganske anderledes vidt, end at jeg i alt Fald kan anerkende den for rigtig. Dette Forslag gaar nemlig ikke alene ud paa at hjælpe de Gamle ved Hjælp fra Statskassen, men det gaar ud paa saavidt som muligt at hjælpe al Fattigdom, der kan fremkomme uden just absolut egen Skyld. Jeg mener ikke dermed, at det ærede Udvalg har ment, at man skulde hjælpe forbrukne Mennesker her i Landet, det er en Selvfølge, men det er dog dets Mening, at man igennem dette Forslag skal ved Hjælp af Statstilskud gjøre sit Bedste til at hjælpe al Fattigdom uden Hensyn til, om Vedkommende er i den Alder, at man fornuftigvis maa sige til dem: I maa ernære Jer selv. Det er Noget, jeg i alt Fald aldeles ikke kan anbefale. Jeg tror ikke, at man ret har overset, hvad det vil sige, naar man kommer ind paa dette Princip. Jeg betragter ikke $\frac{1}{2}$ Million ud af Statskassen om Aaret som en Draabe i Havet, som et æret Medlem har udtalt, men paa den anden Side er jeg fuldt overbevist om, at skal dette Formaal virkelig gennemføres med nogen Udsigt til Held, og saaledes at man kommer til et virkelig Resultat, saa kommer man ikke til at give en halv, men mange Millioner om Aaret, og det turde dog blive noget for farligt. Tillige skal jeg gjentage, hvad jeg tidligere har udtalt. Dunster man, at Folk her i Landet skulle føle noget Ansvar for deres egen Stilling, saa maa man ikke stille dem det for Die: det gjør ikke saa meget, om I ikke kunne ernære Jer og Jeres; thi Staten skal nok sørge for Jer. Dette gaar ikke an. Jaar man den Tankegang ind hos Folk uden tillige ved Siden deraf at stille det tvungne Fattigvæsen med alle dets Følger op, tager man Ansvar fra dem, og jeg tror, at Følgerne deraf vilde blive høist sørgelige. Jeg er altsaa mod dette Lovforslag, fordi det efter min Mening gaar meget for vidt. Det vil ikke alene have Statstilskud for dergjennem at hjælpe de Gamle — til noget Saadant er jeg fuldt ud villig til at gaa med, og jeg skal gjøre